

ту летя зълъ хайдутъ низъ дебри по Балкана,
той своя пламенъ духъ въ борбите бе калилъ,
мечти за другъ животъ въ сърцето си таилъ...
И дойде чаканъ день — избраникъ отъ избрани,
той мина Дунава съ великото призванье
на вождь народенъ... Самъ навъсде беше той,
ни денемъ, ни ношя умора и покой
незнаящъ... И сега, когато въ полунощи
се разотидоха съзваните, той още
безсънно въ пруста се разхождаше и самъ
диктуваше писма, при слабий свещенъ пламъ,
на своите писари — и ту надъ тяхъ възправенъ
застане, вгледа се, ту пакъ си ходътъ бавенъ
подзема. —

Сънъ дълбокъ бе морната земя
унесълъ. Въ хладний лъхъ на ношната тъма
шумътъ си вплиташе Балкана вечно буденъ,
понесълъ тайната на своя тихъ и чуденъ
блянъ. тамъ на висини къмъ ясните звезди, —
а подиръ него се на мътните води
на Луда Яна вий безумно буйний ропотъ
да заглуши вълшебения му шепотъ...
Спи Каменградъ. Навредъ е иракъ и тишина.
И само някъдъ като изъ срутина,
се екотъ провлече, или пъкъ безответно
пролае татъкъ псе въ просъница. Несетно
зъгаснаха свъщи въ Дойчиновия прустъ;
въ дрезгавината се таинственъ, глухъ и пустъ
тъмней високий домъ, широките си стряхи
като крила прострялъ надъ ношни сенки плахи;
и самотията подъ стълбения сводъ
отйеква стъпките отъ мерний фавенъ ходъ
на бодрый стражъ, завитъ въ клашника си широкий —
ту тамъ се мерне той подъ зидове високи,
т. застои се пакъ средъ камения дворъ,
а пушката опрянъ, и въперя орлевъ взоръ